

ת"פ 68169/03/22 - מדינת ישראל ע"י נגד איהאב אלסעדי (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 68169-03-22 מדינת ישראל נ' אלסעדי(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחרר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מידד אזרזר
נגד		
הנאשם		איהאב אלסעדי (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד תמים שהאב

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, וזאת לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים, אשר לא כלל הסכמה עונשית.

הנאשם הורשע במסגרת כתב האישום המתוקן, ב- 7 פרטי אישום שונים, ממועדים שונים, שנעברו על ידו, יחד עם אחר, בהיותם תושבי האזור שאינם מורשים להיכנס לישראל או לשהות בה, בעבירות כנגד חוק הכניסה לישראל, עבירות הקשורות ברכב - גניבת רכב ונהיגה פוחזת ברכב, נהיגה ברכב בידי מי שאינו מורשה כלל לנהיגה והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו.

עניינו של השותף הוכרע בבית משפט זה בפני כב' השופט קפלן בתיק ת"פ 68370-03-22 במסגרת הסדר טיעון סגור שגובש בין הצדדים ואומץ על ידי בית המשפט. בגזר הדין הוטל על השותף מאסר בפועל למשך 48 חודשים והפעלת עונשי מאסר מותנים כך שנגזר על השותף מאסר בפועל לתקופה כוללת של 52 חודשים, מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים בגין עבירות רכוש ומאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים בגין עבירה על חוק הכניסה לישראל.

בתאריך 19/12/22 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש.

המאשימה הגישה את טיעוניה בכתב (ת/1), את גזר דינו של המעורב הנוסף (ת/2) ובית המשפט הופנה לפסיקה התומכת בטיעוני המאשימה אשר משקפת את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם. לעמדתה, מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל- 6 שנות מאסר ויש למקם את עונשו של הנאשם ברף התואם את שותפו, כלומר יש להטיל גם על נאשם זה מאסר בפועל למשך 48 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה בפועל למשך 5 שנים, פסילה על תנאי, וקנס.

ב"כ הנאשם ציין במסגרת טיעונו שמרשו חסך זמן שיפוטי יקר, חזר בו מכפירתו, הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובכך חסך את עדותם של 65 עדי התביעה.

ב"כ הנאשם הפנה לעונשו של השותף ולכתב האישום שתוקן גם בעניינו, ציין שמדובר בראי של כתב האישום של מרשו, אך ביקש לאבחן את הענישה שהוטלה על השותף מאחר ולדבריו כנגד השותף ריחפו שני עונשי מאסר מותנים, ולא כך הוא הדבר בעניין הנאשם שבפני.

נטען כי מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות, אשר לקח אחריות, נתון במעצר לפרק זמן ממושך וימי המעצר קשים מימי המאסר.

בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם למקם את עונשו של מרשו בתחתית המתחם שנע בין 30-45 חודשי מאסר לצד ענישה הצופה פני עתיד.

הנאשם ביקש לומר את דברו, הצטער על מעשיו, טען שלא יחזור על כך בשנית ובכוונתו לפתוח דף חדש בחייו.

אין חולק שהנאשם עצור מתאריך 13/3/22 בגין תיק זה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם - נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם גם לאחר תיקון כתב האישום וודאי כאשר עסקין ב-

7 פרטי אישום אך שונים, אולם ניתן לומר שלפי הפסיקה הנהוגה יש לראות בהם כאירוע מתגלגל אחד שנפרס על פני מספר מועדים.

הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים של זכותו של אדם לשמירה על רכושו וזכותו לחיות בביטחון ובידיעה שרכושו הפרטי יישמר, כמו כן לא רק שהנאשם נכנס לשטחי המדינה שלא כדין אלא שבנסיבות אלה נהג ברכב בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, לא ציית להוראות שוטרים ובכך פגע בביטחונם ובקניינם של תושבי מדינת ישראל, פגע בביטחונם של משתמשי הדרך וכן פגע בחובה לפעול לכיבוד החוק בכך שלא נענה לקריאותיהם של גורמי אכיפת החוק.

כפי שנכתב בע"פ (חי') 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** אדגיש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכוש, בביטחון האישי והכלכלי הינה קשה ודי אם אפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 **אבו סבית נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור...כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

בנוסף - יש להדגיש שהנאשם אינו כשיר לנהיגה ומעולם לא הוציא רישיון נהיגה. הסכנה הטמונה בנהיגה ללא רישיון, ללא הכרת חוקי הדרך וללא ביטוח המכסה את הנאשם ומשתמשי הדרך האחרים גבוהה לאין ערוך וכבר תואר בפסיקה כי נהיגה ברכב ללא רישיון כמוה כשימוש בנשק ודאי כאשר מדובר בין היתר גם בנהיגה פוזת ברכב כמפורט בפרט האישום הראשון לכתב האישום המתוקן.

בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות כי עבירה זו מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך:

"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור" (רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12); ראו גם רע"פ 3104/11 נידאל פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (4.5.2011); רע"פ 7810/16 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.16)).

עוד נקבע, כי **"ראוי להחמיר עם נהגים צעירים אשר אינם בעלי כישורי נהיגה הנוטלים לעצמם את החירות, נוהגים בכלי רכב, ומסכנים בהתנהלותם את עצמם ואת כלל משתמשי הדרך. לדאבון הלב אירועים אלה מסתיימים לא פעם בפגיעות בגוף ובנפש ואף בקטילת חיי אדם"** (עפ"ת (מחוזי חי') 2405-06-18 נאיל סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (20.06.2018). על דברים אלה שב בית המשפט בעפ"ת (חי') 14274-08-20 מדינת ישראל נ' תמיר מנסור [ניתן ביום 17.09.20 פורסם בנבו].

לעניין מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקרה שלפנינו ר' להלן מס' פסקי דין:

- רע"פ 10085/17 **אלעד נ' מדינת ישראל** (8.5.18) - המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למקום מגורים, גניבה, היזק לרכוש במזיד, גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, וגניבה מרכב, בשני אישומים. נגזרו עליו **32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסרים מותנים, פיצויים וקנס**. ערעור שהגיש לבית-המשפט המחוזי על הרשעתו ועונשו, נדחה, בין היתר בהתייחס לעברו הפלילי. בקשת רשות הערעור נדחתה אף היא.

- ע"פ (חי') 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** (18.6.20) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה, והפרעה לשוטרים במילוי תפקידו. בגזר-הדין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 14 ל-25 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על המערער **14 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופסילת רישיון**. הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר-הדין, נדחה, תוך קביעה כי העונש אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים והמצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

- עפ"ג (חי') 13435-09-20 **אלחג' נ' מדינת ישראל** (10.12.20) - המערער, הורשע, לפי הודאתו, בעבירות של פריצה, גניבה, קשירת קשר וגניבת רכב. בית-משפט קמא קבע מתחם עונש הולם לכל עבירה של גניבת רכב, הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, והטיל עליו **27 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 20,000 ₪**. לזכות המערער צוינו מאמצי שיקום אותם ערך בשנתיים האחרונות, ומצב כלכלי קשה, ולחובתו צוין עבר פלילי מכביד הכולל מספר מאסרים ממושכים אותם ריצה בעבר. ערעורו נדחה תוך קביעה כי העבירות שביצע מחייבות ענישה משמעותית, והעדר חריגה קיצונית מרמת ענישה ראויה ומקובלת.

- רע"פ 10899/08 **אבו עישה נ' מדינת ישראל** (29.12.08) - המבקשים הורשעו בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל, והמבקש 1 גם בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף ועבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כחוק. בית-משפט השלום הטיל על המבקש 1, 16 חודשי מאסר בפועל, ועל המבקש 2, שנת מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. בית-המשפט המחוזי בירושלים קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של נאשם 1, על **32 חודשי מאסר בפועל, ואת עונשו של המבקש 2, על 24 חודשי מאסר בפועל**. בקשת רשות הערעור שהגישו נדחתה, ונקבע כי אין מקום להתערב בעונשם, בין היתר, בהתחשב בצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

- רע"פ 4624/20 **נסר עגלוני נ' מדינת ישראל** (14.7.20): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות שנגזר על המבקשים בגין גניבת אופנוע בצוותא, תוך שנדחתה טענת המבקשים לאפליה אסורה בינם לבין שותפם הקטין שנדון למאסר בפועל בן 6 חודשים, מתוכו 4 חודשים במצטבר לעונש מאסר אחר שריצה. בית המשפט עמד על קביעת בית המשפט המחוזי לפיה גם בהתחשב בעונש שנגזר על הקטין, המבקשים זכו לתוצאה מקלה.

- רע"פ 1123/18 **אשרף דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.18): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המבקש בגין ניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין, זאת לאחר שנקבע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אימץ את קביעת הערכאות דלמטה, קבע כי אלו לא סטו ממדיניות הענישה הנהוגה וכי יש לסווג את העבירות בחומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן מכיוון שמדובר ב"מכת מדינה".

- רע"פ 2054/18 **היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל** (12.03.18): המבקש הורשע על פי הודאתו, בביצוע עבירות גניבת רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוחזת ברכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. המערער חבר לאחרים במטרה לגנוב קטנועים, חלקו היה מרכזי, שכן הוא שנהג בקטנוע הגנוב בנסיעה פראית ומסוכנת, בעודו מרכיב אחר מאחוריו (המעורבים האחרים היו קטינים). נקבע מתחם ענישה בין 10-25 חודשי מאסר. חרף קיומו של תסקיר מבחן חיובי שהמליץ להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות, נגזר עונשו של המבקש ל-10 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת הרשות לערער.

- רע"פ 1108/15 **מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל** (24.2.15): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 14 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב באישום אחד והחזקת כלי פריצה באישום שני, זאת תוך שנלקח בחשבון חלקו הנמוך יחסית של המבקש באירוע הגניבה.

- ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14): המערער הורשע בגניבת רכב, נהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מדובר במי שפרץ לרכב צבאי, החל בנסיעה ולא שעה להוראות השוטרים, אשר הציבו נידודת משטרה על הכביש במטרה לעצרו. המערער התנגש בניידת המשטרה, חסם נתיב נסיעה וגרם לניידת נוספת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך, אז החל להימלט רגלית ונתפס בידי השוטרים. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה נפרדים: לגניבת הרכב בין 15-30 חודשי מאסר ואילו לחלקו השני של האירוע בין 8-20 חודשי מאסר. עונשו של המבקש נגזר ל-30 חודשי מאסר. הערעור נדחה בכפוף לקביעה לפיה מדובר באירוע אחד שהצדיק קביעת מתחם יחיד.

- רע"פ 1345/14 **עמאד אבו הדוואן נ' מדינת ישראל** (23.2.14): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב בצוותא עם אחר והחזקת מכשירי פריצה. נקבע כי מדובר בענישה מקילה, וכי גניבת רכב מתוחכמת מסוג זה, שבוצעה בצוותא לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלים, מצדיקה עונש כבד יותר.

- עפ"ג (מחוזי מרכז) 60489-11-19 **מוחמד אבו עראם נ' מדינת ישראל** (17.2.20, לא פורסם): המערער הורשע בגניבת רכב בצוותא, ניסיון גניבת רכב, קשירת קשר לפשע, כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, זיוף סימני זיהוי של רכב והחזקת כלי פריצה לרכב. המערער ואחר גנבו בצוותא שלוש מכוניות (בשלושה מועדים נפרדים), ובמועד נוסף ניסו ללא הצלחה לגנוב שתי מכוניות. באחד האירועים זייף המערער את לוחיות הרכב "המבצעי". נקבע מתחם עונש בין 12-24 חודשי מאסר לכל אחד מהמועדים, ומתחם עונש כולל בין 36-72 חודשי מאסר. המערער שלחובתו עבר פלילי מכביד נדון למאסר בפועל למשך 48 חודשים, והופעלו במצטבר שני מאסרים מותנים (למשך 8 חודשים ולמשך חודשיים), סה"כ 58 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בנסיבות אלה, לאור ביצוע העבירות בצוותא עם אחר המלמדות על תכנון מוקדם, לאור העובדה שהנאשם נכנס למדינה שלא כחוק - לא לשם עבודה לגיטימית כי אם לשם ביצוע עבירות חמורות שהוגדרו מזה שנים רבות "מכת מדינה" ולאור העובדה שנהג למרות היותו בלתי מורשה, סבורני שמתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם הינו 36-60 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):
"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

הנאשם שלפניי נעדר עבר פלילי, הודה בהזדמנות הראשונה וחסך את עדותם של למעלה מ-60 עדים כמו גם את זמנו היקר של בית המשפט.

הנאשם עצור למעלה מ-10 חודשים מאחורי סורג ובריח כאשר ידוע שתנאי המעצר קשים הם מתנאי מאסר. עובדות אלה, יש לזקוף לקולא.

בנוסף, דעתי היא כדעת בא כוח הנאשם שיש לאבחן את הנאשם משותפו מאחר ונסיבותיהם האישיות הבאות לידי ביטוי בעברם הפלילי איננו זהה ואין עונשו של נאשם בעל עבר פלילי כעונשו של נאשם שזוהי הרשעתו הראשונה. אדגיש ששיקול זה אף הוגדר בחוק במסגרת השיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם ולא בכדי.

בנסיבות אלה, יש למקם את הנאשם שבפניי ברף התחתון של המתחם. עם זאת, מאחר הנאשם הודה במספר לא מבוטל של גניבות רכב ונהיגה ללא רישיון, אני סבור שיש לתת משקל גם לשיקול של הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור ולכן לא אמקמו בתחתית המתחם לגמרי.

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 40 חודשים שיחושב ממועד מעצרו של הנאשם על פי רישומי שב"ס.
2. מאסר של 10 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה.
- מאסר למשך חודש, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה על חוק הכניסה לישראל.
- מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר ריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או נהיגה ללא רישיון לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.
3. פסילה בפועל למשך 24 חודשים, הפסילה תחושב ממועד שחרור הנאשם ממאסרו בגין תיק זה וזאת ללא צורך בהפקדת רישיון ו/או תצהיר.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור לאחר שחרורו ממאסר בתיק זה, אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

בנסיבות העניין ולאור משך המאסר איני מטיל על הנאשם סנקציה כספית כלשהי.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ג, 22 ינואר 2023, במעמד הצדדים.